

SƏADƏT QƏRİB

Səadət Arif qızı Rzayeva (Ədəbi imzası Səadət Qərib) 10 iyun 1970 -ci ildə Goranboy rayonunun Dəlməmmədli qəsəbəsində anadan olub. Orta məktəbi "Əla" qiymətlərlə bitirmiş, 1986-cı ildə Qəmbər Hüseynli adına Gəncə Orta İxtisas Musiqi Məktəbinin (indiki Musiqi Akademiyası) fortepiano şöbəsinə daxil olmuş, 1991-ci ildə təhsilini tamamlamış, musiqi müəlliməsi, konsertmeyster ixtisasına yiyələnmişdir.

Səadətə şeirə, ədəbiyyata həvəs 12-13 yaşlardan başlamışdır. 2016-cı ildə Türkiyədə Hatay ESA (Ədəbiyyat və Sənət Akademiyası) Dördüncü Bələdiyyəsinin keçirdiyi Türk Dünyası Şeir yarışmasında dərəcəyə girmiş 300 şəirin qatıldığı müsabiqədə "Şəhidlər" şeiriylə 5-ci yeri qazanmış, yüksək mükafata layiq görülmüşdür. Səadət Qərib Türkiyədə təşkil olunan bir çox şeir festivallarında iştirak etmiş, uğurlar qazanmışdır. Onun şeirləri 2016-cı ildən etibarən Azərbaycan və Türkiyə qəzetlərində, dərgilərində, saytlarda, almanaxlarda və sosial mediada dərc olunur. Bir çox şeirlərinə məhnilər bəstələnib. O, 1987-ci ildən Moskvada yaşayır. Ailəlidir, 3 övladı var.

İlk şeirlər kitabı "Mən bir həyat hekayəsi" yenidən işıq üzə görüb. İkinci kitabı "Ayanın acı taleyi" povesti ilə tezliklə görüşünüzlə gələcəkdir. İnanırıq ki Səadət Qəribin oxucularla görüşü uğurlu olacaqdır!

Səadət Qəribi doğum günü münasibətilə təbrik edir, ona bol-bol yaradıcılıq uğurları arzulayırıq.

GOZƏL SEV MƏNİ

Görək sevəndə də gözəl sevəsən,
Hər sevən bilmir ki, sevgi nə demək.
Sevgi ulviyyətdir, sevgi cəsərat,
Allah! Nə gözəldir gözəl sevilmək.

Sevmək istəyirsən ruhun ilə sev,
Saflığı konlunə dilə, sev məni.
Qoy, sənə soyləyim necə sev məni -
Kərəmtək alıs, yan, elə sev məni!

Sev məni, goldəki sənələr kimi,
Cunki bir-birindən ayrılmır onlar.
Sev məni, dənizdə balıqlar kimi,
Cunki səsiz esqdə fırtınalar var.

Sev məni, sərəcənin goz yaşları tək,
Bilirsən, sərəcələr aqlasa, olər.
Sev məni, qurdların məhəbbəti tək,
Cəsərat Boz Qurda sevgidən gələr!

Gəl dərdləs mənimlə, ac urəyini,
Esqin yollarında duruq bərabər.
Sevgimə diqqət et əvvəlki kimi,
Omru birgə basa vuruq bərabər.

Nəfəstək sev məni, dilucu deyil,
Bu esqin bir anı getməsin hədə.
Sev məni, bagcada min bir həvəsle,
Bagbanın gulləri sevdidi qədə.

Bilmirəm, cox seymi istəyirəm mən,
Əgər səhvim varsa, keç gunahımdan.
Bilirsən, kimdendir bu esq diləyim
Özüm, bir səndən, bir Allahımdan.

VƏTƏN HƏSRƏTİ

Qəriblik yazılıb bəxtimə, Allah,
Qürbət torpaqlara mən kök salmışam.
Qüruba yan alan bir Günəş kimi,
Elə dan yerində sönüb qalmışam.

Elimdən, obamdan uzağam, uzaq,
Yerdən göyə olan məsafə qədə.
Elə kövrəlirəm, elə doluram,
Gözümün onunda bitib qəm, kədə.

Vətəndən uzaqda seadət olmaz,
Qürbətdə gen dünya mənə dardi, dar.
Günəs də başqa sür doğur vətəndə,
Qisi, payızı da bahardir, bahar.

Qanla yazılıbdır dastanlarımız,
Dədə Qorqud kimi babamız olub.
Babək, Cavanşir tək qəhrəmanımız,
Bu torpaq nə qədərdə igidlər doğub.

"Qarabağ" sızlayan qanlı yaramız,
Onsuz rahatlıq yox bizə cahanda.
Düşmənlər tapdağında qalan torpağım,
Azad olmalıdır tez bir zamanda.

Şəhidlər qanıyla dolan Vətənim,
Sənin torpağına, daşına qurban.
Uğruna canından keçən şəhidim,
Goylərə ucalan başına qurban.

Sən, ey müqəddəs yurd, müqəddəs vətən!
Qüdrətim, sərvətim, varlığım, canım.
Qoynuna al məni bir balan kimi,
Mənə bir lay-lay de, Azərbaycanim!

ŞƏHİD VƏ ANASI

Ağlama, ay ana, qurbanın olum,
Oğlun ucalıbdı Şəhid adına.
Tək bir göz yaşına dözə bilmirəm,
Bilmirəm mənə necə çatım dadına.

Vətəni sevdirdi, mənə demişdin,
Əzəldən tarixdə böyükdür adın.
İndi unutmasan, göz yaşın durmur,
Ağlama, ana can, bu bir şərəfdir.

Daha çox düşməni məhv edəcəkdim,
Bu yolu könüllü özüm seçmişdim.
Xocalı zülmünə qisas almağa,
Göz dağı verməyə mən and içmişdim.

Hələ Qarabağım gözləyir bizi,
Bu ad yaddaşların əbədi rəsmi.
Ağlama, ana can, belə düşün ki,
Oğlun ölməyibdir, getsə də cismi.

Şəhid anasıdan məğrur dayan sən,
Fəxr elə oğlunla, bu bir zinətdir.
Vətənçün, torpaqçün ölən hər kəsə,
Əbədi mükafat - yeri cənnətdir.

UMİD YAGISI

Doğan Günəs ilə oyandım bu gün,
Yatmış arzularım birdən oyandı.
Unutdum kədəri, unuttum qəmi,
Gozumdə təbiət nura boyardı.

Qusların nəgməsi aldı konlumu,
Bir umid yagısı yagdı gozumdən.
Sanki hec olmamış yazım, baharım,
Omrumun amansız qısı uzundən.

Dərindən ah cəkib, aldım icimə,
Baharın ətrinə susamış kimi.
İllərdi həsrətəm gozəlliklərə,
Qurbətdə bir omur yasamış kimi.

Uzaqdan bu anda, bir nəgmə duydum,
Bir sevda nəgməsi məni səsləyir.
Bir sevgi atəsi doldu qəlbimə,
Yenidən sevməmə umid bəsləyir.

Yarəbbi, hər kəsin omrunə yagsın,
Bir inam yagısı, bir esq naxısı.
Elə bir yagısı ki, lap leysan olsun,
Yagsın dolu kimi "UMİD YAGISI!"

VƏTƏNÇÜN ÖLMƏYƏ HƏR AN HAZIRAM

Ey mənim Vətənim - Azərbaycanım,
Əzəldən tarixdə böyükdür adın.
Dalğalan bayrağım, qürurla hər gün,
Şərəflə addımla, səs salsın şanım.

Axı sahibsən bu torpaqların,
Qana qan, cana can geri almalı.
Yeter üzərində gözdi yağılar,
Torpağın altında onlar qalmalı.

Qeyrətli oğullar silahlanaraq,
Göstərsin namərdə mərdlik dərsini.
O mənfur niyyətli, xain erməni,
Pozmayı tarixdən viran izini.

Daha alınası çox qanımız var,
İrəli, irəli şarlı ordumuz!
Bitsin birdəfəlik, bitsin dağımız,
Azad olsun artıq Odlar yurdumuz.

Azərbaycan mənim vətənim, canım,
Duy, eşit səsimi, bura yazıram.
Lazımsa yolunda odlanım, yanım,
Vətəncün ölməyə hər an hazıram.

AXTARIRAM YERDƏ MƏN "GÖY ÜZÜNÜ"

Dəyişibdir dövrən, dəyişib zaman,
Yalan azad olub, həqiqət əsir.
Ədalət qoluna taxılıb zəncir.
Haqsızlıq qolunu sallayıb gözür.

Şeytanlar gözərək Yerin üzündə,
Zikrsiz insanları salır toruna.
Uyma sən şeytana, təfəkkürlü ol,
Lənət oxunmasın sonra goruna.

Dilin "dua" olsun, qulağın "azan",
Üsyanla yaşama, şükür elə sən.
Tövbe et, günahla oynama heç vaxt,
Nurlu bəraəti ala biləsən.

Torpaq sinəsinə çəkib ahları,
Saymaqla bitərmə insan günahı?
Dinini, Allahı unudanların,
Qaranlıq olacaq, vallah, sabahı.

Yer üzündə olan bu tufanlardan,
Göylərin tufanı baxıb tənəmiş.
Haraylı, gür səslə o şimşəklərin,
Yerdəki şimşəkdən səsi səngimiş.

Baxıram səmaya - aydın, tərtemiz,
Məcburam yazmağa sözün düzünü.
Tapmıram heç yerdə elə möcüzə,
Axtarsam da yerdə mən "Göy üzünü!"

SOZSUZ NƏGMƏM

Mənim bir nəgməm var, sozləri yoxdur,
O sozsuz nəgmənin bəstəkəri mən.
O həzin musiqi, o sozsuz nəgmə
Suzulur qəlbimin dərinliyindən.

Hələ ki, duyan yox sozsuz nəgməmi,
Məni anlamayan deyər dəlidir.
Bir pərdə üstündə dinər urayım,
Belə nəgmə olar... Cox gultməlidir.

Kaman bu nəgməni calsa ağlayar,
Zildə fəryad edər, bəm də qəm tokər.
Tarı dindirməyin, qıymaram ona,
Mizrab qeyzə gələr, simləri sökər.

O sozsuz nəgməmə söz yazmamadım,
Çunki, o nəgməmə acizdi söz də.
Bu qəmli, nisgilli eşq nəgməsinin,
Səsi konuldədi, sozləri gozde.

MƏN SƏNƏ MƏKTUBLAR YAZAN DEYİLƏM

Yazası olsam da arzu-diləkdən,
Mən sənə bir məktub yazan deyiləm.
Nələr çəkdiyimi biləydin görək -
Mən sənə bir məktub yazan deyiləm.

Bu eşqin alovu sönməz olsa da,
Ürəyim əhdindən dönməz olsa da,
Könlüm sevgisini danmaz olsa da -
Mən sənə bir məktub yazan deyiləm.

Xətrinə dəysəm də insafsız demə,
Qalmışam çarəsiz, batmışam qəmə,
Daş bağlayacağam bu ürəyimə,
Mən sənə bir məktub yazan deyiləm.

Kövrək ürəyimin bir anı yoxdu,
Dumanlı gözümdən gümanı yoxdu.
Onsuz da vüsəlin amanı yoxdu -
Mən sənə bir məktub yazan deyiləm.

SƏNİ ÇOX SEVİRDİM...

Bilirsən, qəlbimi tərkdən gündən,
Bu canım boşluqda yaşaya bilmir.
Beşikdən məzara dönsə də ürək,
O ölmüş sevgimi daşıya bilmir.

Sən ülvə sevgimi dara çəkmisən,
Əzabla, acıyla inləyir ürək.
Yolumun üstündə qara buludlar,
O vaxtdan susubdur, dinməyir ürək.

Var-dövlət bildirdim bu eşqimizi,
Sanırdım dünyanın ən zənginiyəm.
Məhəbbətim iflas etdiyi gündən -
Dünyanın ən kasıb bəndəsiyəm mən.

"OĞLUMUN İŞİ ÇOX"

Bir ata oğluna zəng edib, dedi:
-Ay oğul, yanıma gələ bilərsən?
-Yox ata, qayğılar yaman çoxalıb,
dünəndən işlərim yarımçıq qalıb.
De görüm istəyin nə idi yenə?
İşimdən ayırdın, nə deyim sənə?

-Bağışla, ay oğul, işindən oldun,
Gələcəm demişdin, bəs, harda qaldın?
Həsərətəm boyuna, kövrək səsinə,
həsərətəm qoxuyan gül nəfəsinə.

Telefon düşəcək sanki əlindən,
Yer oynayacağı sanki yerindən!
-Ay ata!!! Əl çək, görüm işimi,
Bilmirəm neynirsən sən gəlişimi.
İşim çox olduğun yaxşı bilirəm,
Buna baxmayaraq, ısrar edirsən.

Telefon bağlandı üzünə onun,
oğul eşitmədi sözünün sonunu.
İllər uçub getdi göz qırpmında,
bir gün oğul salıb atanı yada.

Gecəni durmadı, yola düzəldi,
səhəri atanın evinə gəldi.
Qapıda bir paslı qfıl asılmış,
eləcə açarı üstündə qalmış.

Diksindi qonşunun xəpədən səsinə,
"Atan artıq yoxdur" bu kəlməsinə.
Dondu heykəl kimi nitqi tutuldu,
çöküb yerindəcə yerə oturdur.

-Bəs niyə bir xəbər verməmişiz siz?
Onu dəfn etməmiş mənəndən xəbərsiz?
Zəng etmək istədik, izn vermədi,
Sonra yaşaması uzun sürmədi.
"Oğlumun işi çox" son sözü oldu,
Mənə ayrılacaq zamanı yoxdu.

İNCİMƏ, ÜRƏYİM

İncimə ürəyim,
səni çox incitmişəm,
Gözlərimin önündə
sanki heç görməmişəm.
Nə gündüzün gündüz olub,
nə gecən gecə,
dərd verməmişəm gizlicə,
Hıçqırıqla döyünmüşəm,
yanmışam, yaxılmışam.
Hər dəfə dərd, qəm çəkib
bir küncə sıxılmışam.
Daha istəmirəm ki, mən,
alışasan, yanasan,
Bir daha dərd, qəm olan
tərəfə boylanasan.
Bir rahatlıq tapıram
sinəmdə döyünəndə,
İçimdə böyüyürsən,
səninlə öyünəndə.
Sadəcə bir boşluğam,
sanki zaman dayanıb,
Bəzən elə sanıram
mənim gözümdə sevgi,
Səndəsə ruh oyanıb....
Bahar gəlmir bağımıza,
xəzən olur duyğular,
İçimi qurdətək yeyir
tükənməyən sorğular.
Yalnız azan səsinde
tapıram mənliliyimi.
Səni sevirməm, Allah,
Mənim ürək səsimlə
tanıtdın kimliyimi...